

KAMPVERSLAGEN

1988

L
B
E
R
T



S
C
H
W
E
I
T
Z
E
R
G
R
O
E
P

Paul Kiesel
Narcisstr. 12
3442 BJ Woerden

dona.



Inhoudsopgave Kampverslagen 1988

Zaterdagmiddaghorde	blz.	2
Dinsdagavondtroep	blz.	9
Zeeverkenners	blz.	20
Zaterdagmorgenhorde	blz.	26

KAMPVERSLAG

ZATERDAGMIDDAGHORDE

9 JULI - 16 JULI

1988

CHINA

Zomerkamp Zaterdagmiddaghorde

Op donderdag 7 juli 1988 kreeg ik een nogal vreemd bericht in de brievenbus. Er stonden allemaal rare tekens op. Het bleken Chinese tekens te zijn. D.m.v. 4 hokjes, waarvan ik er iedere dag eentje mocht openmaken, werd het me duidelijk dat er in China iets mis was gegaan en dat een Chinees dringend hulp nodig had.

日

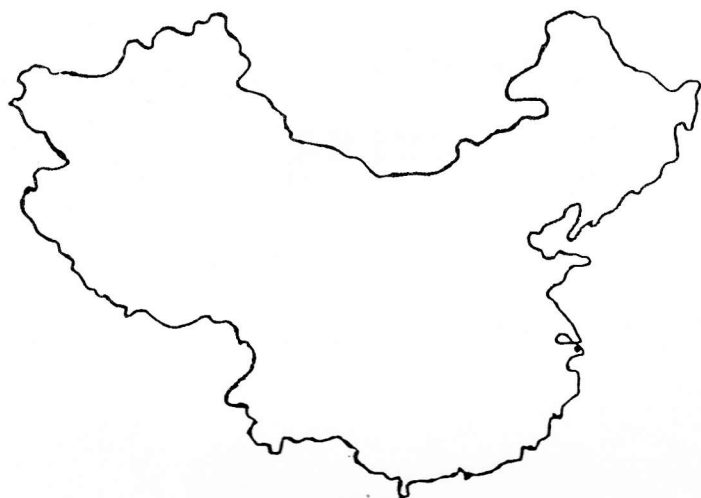
月

木

人

In het laatste hokje stond dat hij me de volgende dag zou ontmoeten en ook dat ik de meegezonden drakendrop moest opeten; dat gaf kracht. Toen ik de laatste regels gelezen had ben ik mijn spullen gaan inpakken en heb me klaargemaakt voor de lange reis naar China.

Toen ik de volgende middag op de 'Boerderij' aankwam stonden daar alle Welpen en de leiding al te wachten. Ze vertelden me dat ze ook zo'n rare brief hadden gehad. Het zag er dus naar uit dat we met z'n allen naar China zouden gaan. Maar hoe? Gelukkig waren er nog een paar ouders van Welpen aanwezig die zo behulpzaam waren om ons even naar China te brengen.



In China vonden we een mooie blokhut waar wij onze intrek namen. En nadat we onze bedden hadden uitgespreid gingen we eens kijken wat er in de omgeving allemaal te zien was. Onderweg bleef iedereen ons nastaren. We vielen dan ook wel op in onze Westerse kleding. Chinezen dragen n.l. lange gewaden (kimono's) en ze hebben een lampekap op hun hoofd. Toen we weer bij de blokhut kwamen liep daar een Chinees rond. Hij leek nogal bedroefd. Toen we hem aanspraken vroeg hij ons of we ook wisten of er een Welpengroep uit Nederland was aangekomen. Toen we vertelden dat wij dat waren vrolijkte hij wat op. Hij vertelde ons dat het dorp waarin hij woonde was overmeesterd door de bandieten die het geld van de bewoners afnamen en ze heel hard lieten werken. Hij wilde zijn dorp bevrijden van de tirannie met z'n magische zwaard.

Maar ja, als de edelsteen niet op het handvat van het zwaard zat had het zwaard geen



magische krachten. De Chinees gaf ons het zwaard in bewaring en vroeg of we naar de edelsteen wilden zoeken. Toen verdween hij weer. Een paar Welpen wilden meteen gaan zoeken maar dat vond ik geen goed idee. Het was al laat geworden en wij in onze Westerse kleren vielen veel te veel op. Het was beter wat te gaan eten en te gaan slapen, zodat we de volgende dag fris en vol goede moed actie konden ondernemen.



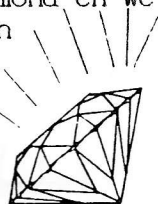
De volgende ochtend moesten we ons eerst als Chinezen gaan vermommen. De Welpen maakten allemaal Chinese hoeden met een vlecht eraan en een kimono. Ze waren niet van echte Chinezen te onderscheiden. 's Middags vonden we een spoor van de boeven, we hebben dit spoor gevolgd.

Tijdens het spoorzoeken vonden we steeds stukjes van een boodschap in geheimschrift. We begrepen er eerst niets van.

Toen we alle stukjes van het bericht hadden zochten we naar de sleutel om het bericht te kunnen ontcijferen. Na even puzzelen waren we er gauw achter. Het bericht zei dat boef X de volgende dag de edelsteen zou overhandigen aan boef Y bij de grote plas. Dat er een edelsteen zou worden overhandigd was een feit, maar niet aan boef Y, daar zouden wij wel voor zorgen.

De volgende ochtend spoedden wij ons naar de grote plas. Daar aangekomen liepen we eerst een eindje langs de waterkant. Plotseling zagen we in de verte twee duistere figuren met elkaar praten. Het waren de boeven. Maar natuurlijk moest iemand van de leiding het op dat moment verpesten. Hij begon te gillen:

'jongens pak ze!' Daar schrokken de boeven zo van dat ze er meteen vandoor gingen. Wij gingen ze natuurlijk achterna maar we konden ze niet pakken. Wel had een Welp gezien dat een boef iets had laten vallen, het glinsterde nogal. Dat moest de edelsteen wel zijn. We gingen allemaal zoeken. We stroopten het hele terrein af. Maar we vonden niks. Teleurgesteld keerden we terug naar onze blokhut. Daar dachten we na over wat ons nu te doen stond. De boeven zouden natuurlijk de edelsteen terug willen. Dus zouden ze terugkeren naar de plek waar hij gevallen was. Als wij hen dan zouden opwachten..... Ja, dat was de oplossing. Die middag gingen we weer naar de plas. Daar aangekomen zagen we een boefachtig figuur lopen. Gelukkig hield nu ook de leiding z'n mond en we slopen de boef achterna. Nadat we de boef een eindje gevolgd hadden vond een van de Welpen plotseling de edelsteen. De boef had hem niet gezien. We waren dolgelukkig. We hadden nu de edelsteen en het zwaard. We keerden snel terug naar onze blokhut, om het goede nieuws aan de Chinees te gaan berichten. Aangekomen bij de blokhut. Wat dacht je... het zwaard was gestolen. We hebben overal gezocht, maar niks hoor.

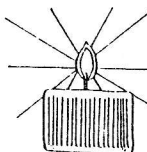
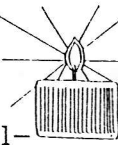
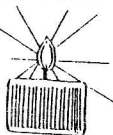


De volgende dag kwam de Chinees langs. Hij vond dat we al zolang in China waren en al zulke dappere dingen hadden gedaan dat hij de krijgerstest met ons wilde afleggen. De Welpen werden getest op dapperheid en doorzettingsvermogen. Zo moesten zij zich uit een aantal zeer gevaarlijke situaties redden. Ze werden achterna gezeten door een beer, waarbij de enige uitweg was een spiegelgladde gletsjer opklauteren.

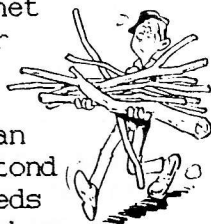


Ook moesten ze via een touwbrug een woeste rivier vol met krokodillen oversteken. Natuurlijk slaagden alle Welpen en kregen zij hun diploma en daarbij een fingerhoed drakebloed te drinken.

Donderdag was het wat stil. We hoorden niets van de Chinees. Ook hoorden of zagen we geen boeven. We hebben die dag Chinese lampions gemaakt, misschien kwamen die nog van pas. Toen de leiding die avond rustig bij elkaar zat kwamen de Welpen plotseling het leidersverblijf binnenstormen. De Chinees was plotseling gekomen. We gingen allemaal naar de slaapzaal. De Chinees vertelde dat de boeven die nacht een vergadering hielden bij ons in de buurt.

De Chinees had een spoor gemaakt van waxinelichtjes, zodat we de boeven niet konden mislopen. We kleeadden ons snel aan, en namen onze lampions mee. Buiten was het erg donker, in de verte daar liepen we naar
waxinelichtjes, zodat we de boeven niet konden mislopen. We kleeadden ons snel aan, en namen onze lampions mee. Buiten was het erg donker, in de verte daar liepen we naar
aangekomen
zagen we een lichtje, toe. Bij het lichtje zagen we verderop het volgende lichtje,
zagen we verderop het volgende lichtje, zo volgden we het hele spoor. Opeens hielden de lichtjes op. We kwamen op een open plek en daar lagen het zwaard en de edelsteen. We namen ze mee naar onze blokhut, om ze aan de Chinees te geven. Maar die was al weg. De keukenstaf vertelde dat hij de volgende dag weer terug zou komen.

Vrijdag gebeurde er niets. De Chinees kwam niet. Het werd 11 uur, geen Chinees, 12 uur nog geen Chinees. Iedereen begon zich zorgen te maken. Na het eten gingen de Welpen houtspikkelen voor het kampvuur. Opeens vonden 2 Welpen een stukje stof van de Chinees z'n kimono.



We roken meteen onraad en zijn verder gaan zoeken. We vonden een papiertje waarop stond dat de Chinees ontvoerd was. Hij had steeds een stukje van z'n jas geknipt, zodat we hem konden volgen. We gingen op weg. Het was eerst nog makkelijk, maar weldra moesten we ons door struikgewas wurmen en de bodem werd steeds drassiger. Opeens hield het spoor op. In de verte zagen we de Chinees tegen een boom zitten. Hij was vastgebonden. Even verderop lagen de boeven te slapen. We hebben de Chinees bevrijd en de boeven gevangen genomen. En gaven de Chinees zijn zwaard met edelsteen terug. Die avond werd het een groot feest. De Chinees nam afscheid van ons en bedankte ons voor onze hulp.

De volgende ochtend waren er een paar ouders uit Nederland gekomen, die een beetje ongerust waren. Ze vroegen zich af wat we allemaal in China uitvoerden. De Welpen vertelden alles over de Chinees, de boeven en het zwaard. De ouders konden het nauwelijks geloven. Toen hebben we onze spullen weer ingepakt en zijn teruggegaan naar Nederland. Het was een zeer spannende week geweest.

Akela

KAMPVERSLAG

DINSDAG AVONDTROEP

9 JULI - 16 JULI

1988

TERSCHELLING

Kampverslag Dinsdagavondtroep

Inleiding

Deze 'Scout koerier' zal er wel anders uitzien dan de anderen. Dat komt omdat niet Jolanda dit verslag schrijft maar Ims.

Menno heeft dat aan mij gevraagd omdat ik toch voor school (dit kamp was een stage) moest schrijven. Ik heb het toch anders gedaan, namelijk met hulp van Verkenners.

Ik heb aan vijf Verkenners gevraagd of zij soms wilden opschrijven wat ze die dag gedaan hadden, en zo is dit verslag ontstaan.

* * * * *

Zaterdag 9 juli 1988

Ik (Ims) ga voor het eerst mee op kamp, niet als Verkenner maar ik ga mee om stage te lopen. Voor mij is alles nieuw.

Ik ben niet echt zenuwachtig, maar ik ben heel benieuwd hoe de kinderen, ... sorry ... ik bedoel natuurlijk Verkenners!, zijn.

Om ongeveer 10 uur was de groep compleet en we liepen naar het perron.



Om 10.48 uur was het kusjes geven, doe-geroep en hup, de trein in. In Utrecht stapten we over op de trein naar Leeuwarden. Dat ging razendsnel met de bagage. Eenmaal in die trein kwamen snoep, drankjes en chips tevoorschijn.

Ik liep wat heen en weer en gaf de Dinsdagavondtroep de opdracht iets aardigs of rottigs over de leiding (voor- al over Paul en Frans, omdat dit hun laatste kamp is) op te schrijven, zodat ik (met hun hulp) er 'n mooi lied van kon maken.

Hier volgen een paar zinnen:

- Paul is verliefd op zijn huis;
- Frans heeft maar negen borstharen;
- Schouten (= Andre) is een lange donder;

- Mike is een regelaar;
- Frans is mollig en houdt van bier;
- van Paul mogen we geen auto rijden;
- Frans en Paul zijn tegekke ventjes en Schouten is heavy, maar ook gewoon gewoon;
- als wij iemand in de fik hebben gestoken begint Frans ons ook te bestoken met strafwerk.

Het was heel gezellig in de trein. Af en toe werd er ingegrepen, als er met asbakken gerammeld werd bijvoorbeeld.

In Leeuwarden stapten we snel over op de trein naar Harlingen.

In Harlingen hebben we een poosje zitten wachten, terwijl Paul in de rij stond voor kaartjes.

Toen we bij de boot aankwamen, bleek Ebbo op een andere boot te zitten. We stapten in maar Mike (die Ebbo, op de wal, liep te zoeken) kwam maar niet. De boot was al los toen Mike kwam aanrennen, maar hij was net op tijd.



De bootreis ging schommelig en ik was blij dat ik eraf kon. Op Terschelling stonden Menno en Annemieke (leider bij de Zeeverkenners) ons al op te wachten. We liepen naar het kampterrein. Daar werden de tenten opgezet en de patrouilles ingedeeld. Na het eten (macaronie) was er een avondwandeling, maar ik bleef op het kampterrein. Toen de verkenners terugkwamen was er thee en zochten ze hun tent op.

groetjes Ims

* * * * *

Zondag 10 juli 1988



Vanmorgen werd ik nogal op een ongewoon tijdstip gewekt, het was zo rond een uur of half zes, zes uur. Ik was dus harstikke lui, omdat ik zo goed geslapen had.

(Ik had m'n kussen meegesjouwd op een overvolle rugzak). Mijn nieuwe matje heeft er ook aan meegewerkt

dat ik zo lekker sliep. Alleen toen ik moest gaan slapen, zaterdagnacht, kwam Mike de boel een beetje verzieken. Ik had natuurlijk een veel te grote mond, dat hij niet erg op prijs stelde. Moest ik bijna buiten slapen!!

Nou over vandaag...

Vandaag, vanmorgen eigenlijk, gingen we knikknakken. Boer Schouten ging met ons mee en het speet hem meteen dat hij was meegegaan met onze dinsdagavondbende.

Heavy Schouten was nogal kwaad en rende naar het veld terug. Hij had nog fut genoeg om te vertellen dat we binnen een kwartier terug moesten zijn op het kamp-terrein.

Wij rennen, anders kregen we op ons lazer. Maar ja, toen we terug kwamen, kregen we in het kamp een preek van Menno.

Ach ja, beter een preek van Menno dan een preek van de pastoor.

Toen mochten we eten. Mazzel dat Barry speculaasjes bij zich had, konden we dat mooi op ons brood doen!

Mike probeerde ons een beetje te vermaken.

We gingen trefballen. Niet iedereen was zo fanatiek, dus gingen we voetballen

(wat ook niet zo spectaculair verliep).



Rond een uur of twaalf gingen we 'lopend' naar het strand. Daar aangekomen hoorden we dat er een kampdoop werd gegeven.

Al die nieuwe Verkenners moesten een kampdoop, dus dat werd genieten. We hoorden dat Edwin Jansen er onderuit

gekomen was, dus die wordt vandaag of morgen nog wel gepakt. Het strand was nogal lang en breed. Er 'woeide' (stopwoordje) een harde wind. Er 'woeide' allemaal zand over het strand.

De Verkenners die een kampdoop hadden, moesten een touw volgen met allemaal obstakels. Ze werden uiteindelijk gedoopt in het water.

Alleen Roland de Goey was er niet echt blij mee. Hij was doodsbang dat hij op een kwal ging staan, terwijl het alleen maar een afwasborstel was. Ik had toch wel medelijden met hem. Maar als je had gezien wat voor een kampdoop het was, vond ik het toch een softy.

Op een gegeven moment mochten wij weggaan van Menno, als we zoveel mogelijk materiaal meenamen. Een bal en twee teiltjes hadden we meegenomen, de rest was te zwaar voor ons arme Landverkenkertjes.

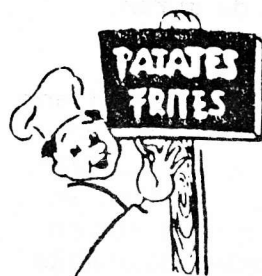
Er lagen brood, jam en hagelslag in Menno's auto, dus... aanvallen!!! De jam was na verloop van tijd op en de hagelslag mocht niet opengemaakt worden, want anders was de auto vol met hagelslag gekomen. We aten dus droog brood!



De terugweg was het ergst. Iedereen had pijn in z'n voeten, dus we sloften en sommigen kropen naar huis (de tenten).

Terug op het kamp, hadden we P.E.T. (= patrouille eigen tijd) tot 18.00 uur.

Om een uur of vijf waren we in het gehucht (2 huisjes, 1 bar en 1 of 2 snackbarren). We gingen naar de



snackbarren. De ene helft ging naar een goeie en lekkere snackbar, maar Isabelle, Edward, Richard Baars en ik gingen naar een rot snackbar. Daar stond een slome man veel te langzaam te werken. Toen we ons patatje op hadden, gingen we naar de andere snackbar. Daar kochten we een ijsje en een blikje cola.

Het was een soort kroegentocht, alleen nu met snackbarren. We moesten om half zes terug zijn in het kamp, maar doordat ik voor Mike een aansteker moest regelen kwam ik pas om kwart voor zes aan in het kamp. Wij vonden dat niks erg, het was maar een kwartiertje, maar Frans werd boos. We waren stout. Ik hoorde dat we zuurkool gingen eten, dat werd weer vasten voor mij, alleen de worst heb ik opgegeten.



Bianca
Dinsdagavondtroep

Maandag 11 juli 1988

Ik werd wakker en het regende en het 'woei'. We moesten om ongeveer negen uur knikknakken in de regen. Dat was balen en m'n voeten waren kleddernat. Toen we terugkwamen, gingen we eten. Dat was heel lekker. Na het eten gingen Bianca en ik ons wassen. Daarna kregen we inspectie. Na de inspectie moesten we in een kring staan want we gingen weg, naar een natuurmuseum met zeeaquarium. Hup, daar gingen de blouses aan en weer in de kring.



Iedereen ging weg, behalve Barty, Remco, Bianca, nog een jongen en ik. We moesten de w.c. schoonmaken. Mike ging eerst nog uitgebreid poepen, het zat zelfs aan de muren. En wij maar boenen, tot kwart voor een.

Daarna gingen we naar de stad. De anderen waren allang uit het museum en we moesten boodschappen doen. Na het boodschappen doen waren we vrij tot half zes. Een paar gingen de duinen in, anderen lagen te bakken in de zon en er waren er ook een paar die gingen slapen. Bianca en ik werden onder de kraan gehouden door Mike en Frans. We waren dus nat!

Toen het donker werd deden we een spel: dodende stralen. Dat was wel tof. Daarna gingen we slapen.

Isabelle
Dinsdagavondtroep

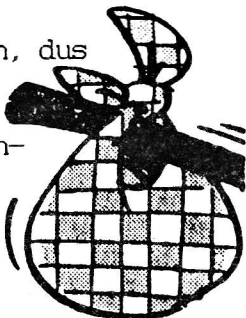
Dinsdag 12 juli 1988

We waren de dag begonnen met Schouten, dus werd het knikknakken.

Nadat we inspectie hadden gehad, wat overigens niet zo best verliep, begonnen we rond elf uur met de hike. We liepen vanaf het kampterrein via de kaartgegevens naar Midsland.

Daar moesten we ons bij de kerk, op een post afmelden. We kregen daar limonade te lebben en na het sproei-poepen (dat was helemaal te woei) liepen we verder in de richting van het strand.

Nadat we op het strand waren aangekomen zochten we naar een paar krabbepoten om daar mee Ims te gaan pesten, die met haar duim in haar mond lag te slapen!! Laat in de middag pakten we onze spullen om naar Hoorn te lopen. Daar sliepen we in een stal. Gelukkig waren de koeien eruit!



Barry
Dinsdagavondtroep

p.s. Morgen ben ik weer de pineut.

Woensdag 13 juli 1988

We werden 's ochtends wakker door de trekker. Dat was al om zes uur! We vertrokken weer om tien uur. We liepen eerst terug naar Midsland (naar dezelfde post) en toen



richting strand.

Vlakbij het strand moesten we op een uitkijk- post graden schieten van een vuurtoren en van een kerktoeren. Daarna liepen we terug naar het kampterrein en we waren gebroken.

We hadden P.E.T. en de meesten gingen even naar de markt of lagen te dutten in de zon.



Na het eten werden de tjoep-tjoeps erbij gepakt en er werd gezongen. Het lied 'Wie heeft de pet van tante Jet' werd wat langzamer gedaan voor de mensen die het niet kenden.

Daarna deden we ons avonddutje.

Barry
Dinsdagavondtroep

* * * * *

Donderdag 14 juli 1988

Toen we om tien uur opstonden, hoefden we tot onze verbazing niet te knikknakken!

Onze slaapzakken waren nat door de hoeveelheid regen die gevallen was.

Na het eten gingen we lopend naar het museum, genaamd "'t Behouden Huis". Het ging over Terschelling, we zagen een heleboel spullen en informatie over de redingsmaatschappij, vonden van vroeger, enz....

Na het bezoek aan het museum gingen we voedsel inkopen, het avondeten.

Toen we terug op het kampterrein waren hebben we wat boekjes gelezen en gewacht tot we konden koken.

Drie 'leden' van de leiding aten ook mee. Na het eten kregen er

nog een paar een kampdoop (figuren die zich gedrukt hadden). Ze werden vastgebonden met haringen en touw en met vieze vette afwas natgemaakt en nog meer van die smerige dingen.



De rest van de avond hebben we niet zoveel meer gedaan.

Marcel
Dinsdagavondtroep

Vrijdag 15 juli 1988

Om half tien werden we gewekt. Gelukkig geen knikknaken.

Na het wakker worden werd er ontbeten en afgewassen. Hierna was er inspectie. Hierbij keek Frans de primussen en onze horden na. Tot onze grote verbazing keek hij verder niets na en ging gewoon verder. Een spel (of meer een speurtocht) werd uitgelegd door Ims, want er bleek een schat op Terschelling te liggen. Heel spannend allemaal. Duim-, voet- en handbreedtes kwamen hierbij zelfs te pas.

De tocht ging vanuit het kampterrein door bossen, duinen, meertjes, stranden en weer door bossen en duinen. Het was dus heel erg mooi.

De schat werd echter niet gevonden (de schat was een ontbijtkoek).

Hierna hadden we P.E.T. Om 19.00 uur gingen we pannekoeken eten! Heerlijk, maar wel een beetje weinig; ze waren ontzettend dun.

Als toetje aten we vla.

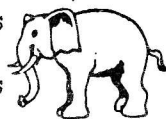
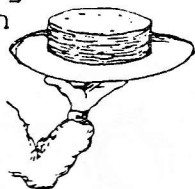
Toen moesten we de laatste voorbereidingen treffen voor de bonte avond.

Die bonte avond was dan ook erg tof.

En natuurlijk kwam 'zieke Jantje' ook aan de beurt, opgevoerd door de leiding.

De titel was wel wat anders: 'zieke Miranda'.

Verder was er een trouwerij van Frans en Ims, headbang-les van Schouten, toneelstukjes (vergrootmachine en over een olifant), een lied van de Dinsdagavondtroep en ons toneelstukje over de inspectie.



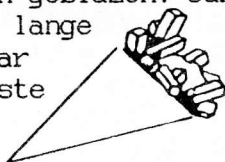
Na de bonte avond hoefden we niet meteen te slapen.
In onze tenten werden de chips en het drinken
tevoorschijn gehaald.
Dit was, volgens mij, de mooiste dag uit dit
zomerkamp.

Ebbo
Zaterdagtroep

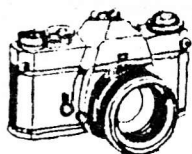
Zaterdag 16 juli 1988

We waren al vroeg op om alles in orde te maken. De
tassen werden ingepakt, er werd brood gesmeerd en
iedereen hielp mee met het opruimen van de Jas en het
terrein.

Om ongeveer elf uur was het lopen geblazen. Jammer
dat het regende. Er stonden hele lange
rijen om op de boot te komen. Maar
iedereen kwam aan boord. De laatste
spaarcenten werden besteed aan
friet en drankjes.



De verhalen over het kamp kwamen naar boven. Het
overstappen op de trein moest heel snel en ging goed.
Toen ik eenmaal zat, naast Richard Baars, begon ik weg
te zakken. En ja hoor, na een minuut of vijf sliep ik
als een roos.



Arme Richard, want ik viel steeds meer
maar hem toe. Ik lag ook nog met m'n duim
in m'n mond, dus echt een leuk plaatje
voor op de foto!

In Utrecht stapten we over en Remco kwam tot de
ontdekking dat hij toch een tas vergeten was.

In Woerden kwamen de blije gezichten van ouders naar
ons toe. Nu was het kusjes geven en doeï-geroep aan de
leiding gericht.

Ims

Het lied wat de Dinsdagavondtroep zong op de bonte
avond is misschien niet zulke mooie taal, maar ja...
wel de waarheid.

wijs: 'Een beetje verliefd' van Andre Hazes.

De padvinderij

refr. De padvinderij
de padvinderij
't is op de padvinderij woei, woei, woei
Als ik wist wat ik toen dacht
had ik toch nog wel gewacht
als eem kind zat ik te dromen
maar dit kamp is te snel voorbij.

1 We zitten nu op kamp
vanaf zondag niet meer zo'n ramp
maar soms voel ik mij toch wel alleen
dan gaat de leiding weg
voor ons totaal geen pech
kunnen we tenminste kl....!

Edwin, Vincent

2 Paul houdt veel van z'n werk
Frans houdt veel van z'n bier
Boer Schouten, die is een friek
Mike is ontzettend streng
Menno vreet ontzettend veel
Maar al met al... toch wel uniek

Marcel, Edward,
Richard (t.l.)

3 Op zondag naar het strand
Mike en Frans totaal verbrand
ze voelen zich ontzettend rood
Paul en Andre waren weg
ze kregen last van bandenpech
ze voelden zich heel idioot!

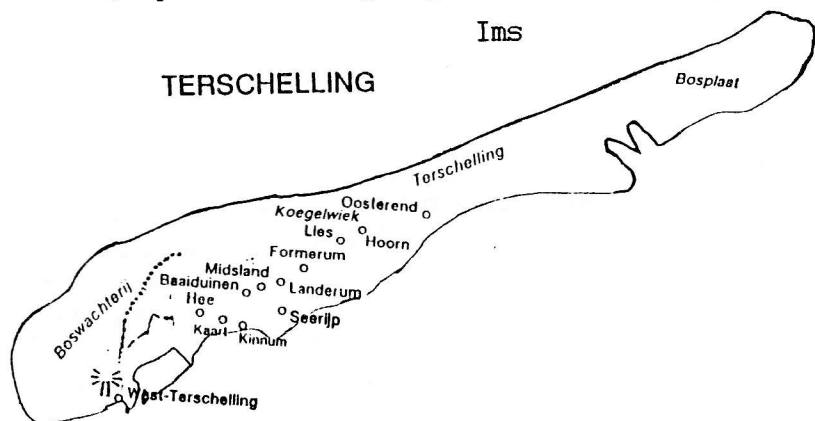
Pascal, Richard

4 's Middags hadden wij corvee
 we begonnen met de plee
 Dat vonden wij ontzettend k..
 Mike was er net geweest
 en ging daar te keer als een beest
 zelfs aan de muren zat de prut.

Isabelle, Bianca, Barry,
 Remco

Slotwoordje

De leiding vond dit kamp zeer geslaagd.
 Er waren wel wat onenigheden, maar die zijn weer
 opgelost. De Verkenners hadden veel vrij (P.E.T.),
 zodat ze zelf ook op pad konden. We hebben twee musea
 bezocht, op het strand gelegen en heel veel gelopen.



p.s. wist u dat:

- dit voor Paul en Frans het laatste kamp was
- Menno last had van een nachtmerrie.
- Mike ook een kleine kampdoop gehad heeft
- Annemieke van de Zeeverkenners ook even mee was
- Dinsdagavondverkenners twee keer zo langzaam een hike lopen als Zaterdagverkenners
- Ze hier hele goeie redenen voor hadden (?)
- ik nu verder m'n mond dicht houd

KAMPVERSLAG

ZEEVERKENNERS

16 JULI - 31 JULI

1988

ENGELAND

Voice of the Michiel de Ruijterwacht

Zoals ieder jaar zijn ook dit jaar de Zeeverkenners op zomerkamp geweest.

En niet zomaar een zomerkamp. Nee, we zijn naar Engeland geweest.

Dit was niet alleen om ons Engels op te schroeven, maar vooral om de internationale contacten te verstevigen. Wij waren te gast bij de 5th Lewisham Sea Scouts.

Iedereen keek er al ruim een jaar naar uit, maar zaterdag 16 juli was het dan toch zover. Op het NS-station in Woerden verzamelden

zich 15 leden, ouders en 6 man leiding om aldaar op het boemeltje naar Rotterdam CS te stappen, om zo uiteindelijk in Vlissingen te belanden.



Daar lag een gigantisch moterjacht te wachten die van alle gemakken voorzien was.

Ik noem een bar, cafetaria, restaurant, zwembad, sauna, tax-free shops en een kinderspeeltuin. Dit moterjacht heeft ons

in Sheerness, Engeland afgezet alwaar wij opgewacht werden door onze Engelse vrienden met hun gevreesde bus. Deze bus is berucht van ons vorig kamp in Engeland door zijn snelheid, snel starten en comfort.

Maar na dit zomerkamp is de bus in waardering gestegen, doordat hij kort daarvoor gereviseerd was. Na een sightseeing tour door Engeland van ongeveer 1 1/2 uur kwamen wij om een uur of half tien aan op het kampterrein Frylands Wood. Wij waren met stomheid geslagen toen wij zagen wat de Engelsen allemaal hadden voorbereid: een compleet kampterrein met alles erop en eraan, ik noem: een douche, complete keuken met levensmiddelen voor de volgende dag, en broodjes hamburger om direct op te eten. Voor de leden limonade en voor de leiding bier, en een kampvuur. Werkelijk

fantastisch. De eerste week hebben we lekker gekampeerd. Iedereen heeft de hele week op houtvuur gekookt, wat uitstekend lukte.

Maandagmiddag hebben de leden de opdracht gekregen een eigen onderkomen te bouwen van natuurlijke materialen. Daaronder werd verstaan: boomstammen, takken, varens enz. Een motivatie om dit goed te doen was dat ze er wel in moesten overnachten. Die nacht heeft de leiding ook moeten ondervinden over wat voor stemvolume sommigen van onze leden beschikken. Na een vermaning was iedereen dan toch echt stil.

Woensdag en donderdag was het tijd voor de tweedaagse tocht. Deze werd in twee groepen gelopen. De jongere leden liepen de tocht via Biggin Hill airport naar het Scoutingterrein Downe. De oudere leden liepen een tocht naar Spring Park.



Voor de jongere leden heeft de kookstaf een maaltijd bereid en ter plekke gebracht. De ouderen moesten hun eigen pot koken.

Donderdagavond zou de traditionele rugby interland UK-NL gespeeld worden. De oranje selectie heeft de hele week hard getraind voor deze wedstrijd, waarbij natuurlijk weer de nodige blessures en schrammen werden opgelopen. Vol goede moed wachtten de oranje-spelers en -supporters op het Engelse team. Dit kwam opdagen en bestond uit precies 2 spelers. Waren de overige Engelse spelers zo geschrokken van onze vorige interland tegen hen dat ze niet meer durfden te spelen? Misschien. De Engelse verwaandheid kende geen grenzen toen de 2 Engelse spelers het tegen het hele Oranjeteam op wilden nemen. Ze werden uiteraard verpletterd onder het Hollandse geweld nadat eerst beide

volksliederen waren gezongen. Deze match werd dus ook voortijdig afgefloten door de Engelse coach. De eerste week is ook tweemaal het zwembad in New Addington met een bezoek vereerd. Als er ergens 2 culturen botsen dan is het wel in een Engels zwembad. Is het in Nederland gebruikelijk dat je in een zwembad bommetjes maakt, flirt, gilt, zingt, iemand onder duwt en waterrugby speelt, mag je in Engeland alleen maar, liefst niet, het water rimpelen. De Engelse badmeesters waren dan ook flink gestresst na onze bezoeken. O, ja, de eerste glijbaan is ook al gesignaleerd in een Engels zwembad.

Zaterdag was de tijd aangebroken om te verkassen naar het boathouse in Putney on Thames. Onderweg hebben we eerst nog een paar badmeesters gestresst, zodat iedereen okselfris in het Boathouse aankwam. Een enorme opluchting, omdat je van zo'n week in de bush-bush toch enorm snel smerig wordt.

De tweede week was het culturele gedeelte van het zomerkamp. Zondagmorgen stond een bezoek aan het Hydepark met de Speakers Corner op het programma.



Voor degenen onder ons die niet weten wat de Speakers Corner is volgt nu de gebruiksaanwijzing: Men stresse zich over allerlei zaken, pak een kruk of kist, ga naar de Speakers Corner, ga dan ook op die kruk staan en probeer de aanhoorders te overtuigen van jouw gelijk. Misschien wel een goed idee voor verschillende personen uit de Groepsraad?

Zondagmiddag was het tijd voor het vaste onderdeel van elk zomerkamp: De kampdooop, een ontgroeningsfeest voor degenen die voor het eerst meegaan op zomerkamp. Een feest met een hoop water, bagger en papjes. De dagen daarop kon het echte culturele gebeuren. Een

regelmatig bezoek aan McDonalds hoorde daar ook bij voor sommige personen.

Zo zijn ook bezocht: Sciencemuseum, Archeologic-
museum, Buckingham Palace, White Hall,
Trafalgar Square, Piccadilly Circus,
Cutty Sark, Tower Bridge, Tower,
London dungeons (griezel) museum,
warenhuis Harrods (waar de Engelse
koningin haar boodschapjes doet) en
Westminster Abbey.



Om bij al deze bezienswaardigheden te komen is een reis met de Underground noodzakelijk, zodat ook deze bij onze leden bekend is.

De dinsdag is besteed om met de aanwezige boten te spelevaren op de Thames. Dit is hard werken omdat er op de Thames een aanzienlijke stroming kan staan door eb- en vloedgetijden.

Met de hele groep is een bezoek gebracht aan een Engelse pub genaamd de 'Mounteque Arms', die voorzien was van live muziek a la Stevie Wonder en Ray Charles.

Voor de oudere leden en leiding stond er een bezoek aan de discotheek 'The Empire' op het programma op woensdagavond. Dit is zo'n beetje wel de discotheek van Londen, waar wij, overigens voor een spreekwoordelijke appel en een ei zijn binnengekomen. Voor 50P wel te verstaan.

Zoals elk Zeeverkennerskamp was ook dit zomerkamp voorzien van de nodige uitdrukkingen. Ik noem: 'dood tij', 'stijl', 'okselhaar', 'is er nog wat over?', en 'Bertig'.

Dit was ook een zomerkamp van afscheid nemen: Theo Schalkwijk. Na 13 jaar van trouwe dienst als schipper heeft hij de pijp aan Lex Vroemen gegeven.

Theo, van hieruit namens het leiders-
team, leden en ouders: Hardstikke bedankt



voor al die toffe jaren die jij als schipper
vol hebt gemaakt.

Zo werd ook op dit kamp afscheid genomen van Frank
Tebbe en Martin van de Busse, een van de meest
kleurrijke leden van onze groep wiens laatste woorden
'is er nog wat over?' waren.

Zondag 31 juli werd de thuisreis aanvaard en zijn we
weer met zo'n ontzettende grote sleper de Noordzee
overgestoken om vanuit Vlissingen met de trein naar
Woerden af te reizen, alwaar perron 3 en 5 afgeladen
was met ouders om hun kroost af te halen en Theo's 3e
afscheidsspeech aan te horen. Theo ontving van de
ouders een afscheidscadeau en de rest van het
leidersteam een bedankkado, wat een waardige
afsluiting was van een ontzettend goed, leuk en
geslaagd kamp Engeland '88 dat zeker niet vergeten zal
worden.

Thijs Moons

* * * * *

Zaterdagmorgen horde was dit alles?

